

בארץ רחוקה רחוקה, בשדה רחב מידות, עומד לו עץ אלון עתיק יומין. ענפי העץ מתנועעים ברוח הקלילה, יודעים את כל רחשי ליבו של השדה. אם תיגשו אל העץ ביום יחיד ומיוחד, יום שחחר על עצמו רק פעם בשנה, תגלו תגלית מופלאה. באותו היום, תחת האלון העתיק, תמצאו מרבד של פרחי שני. פרח השני הוא פרח קטן וצנוע שצבעו כתכלת השמים, ריחוק מתקתק והוא כולו הוד והדר.

האגדה מספרת שפעם חיו להם באותו הארץ, באותו השדה, אח ואחות. האח היה גדול וחזק והאחות עדינה וביישנית, שערה זהוב ולה זוג עיני תכלת. האח הגדול תמיד היה שומר על אחותו הקטנה. "האם תשמור עלי תמיד?" היתה שואלת האחות את אחיה. זה תמיד היה משיב "אל פחד אחותי, תמיד אהיה לך למגן."

יום אחד ארץ האח את חפציו, עזב את אחותו ויצא לדרך לחפש הרפתקאות. המסע הוביל אותו הרחק הרחק מאחותו. אל אף שחיי המסעות היטיבו עמו והוא גדל והתחזק, כל אימת ששם לבו לפרחים הכחולים הקטנטנים הפורחים לצדי הדרכים, נזכר היה בעיניה של אחותו.

אחרי שנים רבות שם האח פעמיו בחזרה אל ביתו. אך כשהגיע לאותו השדה מצא בית נטוש וריק. כה עצוב היה עד שלא יכל למוש ממקומו ורק מירר ומירר בבכי. לבסוף, כשיבשו דמעותיו, החליט שעליו למצוא את אחותו, עד קץ הימים יחפשה.

מכיוון שלא היה לו ולו רמז דק היכן אחותו החליט האח שעליו ללמוד את שפת הצמחים והחיות, רק אלו יודעים היכן אחותו. האח יצא לדרכו ובכל צעד ושעל היה מתבונן, לומד ושואל בלבו. במסעותיו פגש ברועה צאן זקן. "התוכל ללמדני לדבר עם הצמחים והחיות?" שאל האח את הרועה. "היה לתלמידי ולמד." כך ענה לו הרועה. האח חי שנים ארוכות בחברת הרועה ולמד ממנו את כל סודותיו, או אז יצא לדרך לתור אחר אחותו.

בנדודיו הרבים היה שואל כל צמח וחיה היכן אחותו. מסעותיו הובילהו לצוקים רמים. שם פגש בנשר ושאל אותו על אחותו. הנשר נשא את האח על גבו על פני שנה ויותר. לבסוף הגיעו במעופם לאותו הבית, באותו השדה. האח שנהיה כבר לזקן בימים, ראה את כל אותם פרחי התכלת שהזכירו לו את אחותו במסעותיו הרבים. מכיוון שידע לדבר עם הצמחים יכל לשמוע את קול אחותו קורא לו מהם: "כל כך התגעגעת אליך אחי עד שהפכתי לפרחי התכלת שליוו את מסעותיך."

מספרים, שאותו האח הזקן, הפך לעץ האלון השומר על פרחי התכלת העדינים, הפורחים שנה בשנה, ביום המפגש המחודש שבין האח לאחות.